

Joaquim Colominas

ERC, imprevisible

ERC és un partit absolutament imprevisible. Del resultat de les eleccions primàries per elegir els propers president i general del partit, aquest dissabte vinent; i, posteriorment, el candidat a la presidència de la Generalitat, en depèn el vell partit republicà i, possiblement també, tot i que en menor mesura, el futur immediat de la política catalana.

Dic "en menor mesura" perquè, de les aproximades 10.000 persones militants d'ERC amb dret d'assistència i de vot que s'hi han preinscrit prop de 4.500 persones. I, d'aquestes, sabem que els que hi tenen interessos més immediats: -laborals, professionals, econòmics-, sempre seran més actius que la bona gent de base, que no té ni aspira a tenir polítics. Aquests es mouen més per principis ideològics que no pas per interessos personals (sous, càrrecs, lluita pel com en tots els partits polítics. I, aquests, els que s'hi juguen més el sou, els més actius, estan en principi a l'entorn dues candidatures "oficials" (o bé a la liderada directament per Joan Puigcercós; o bé a la liderada indirectament per Lluís Carod-Rovira), ambdues volen continuar formant part de l'actual govern tripartit.

Per tant, doncs, de canvis externs, és a dir, de perill per la continuïtat del tripartit, sembla que possible però poc probable. Tot és possible, parlant d'ERC. Però sembla més probable que hi haurà canvis en la lluita pel poder intern del partit, probablement sense conseqüències externes. A no ser que la candidatura liderada per Joan Carretero doni la gran sorpresa.

Hi ha molts interrogants oberts: els que perdin acceptaran la derrota? Els que guanyin tindran la generositat d'integrar el dissens? Quines marques quedaran després d'aquestes llargues setmanes marcades per fortíssimes pressions i acusacions mútues de tot tipus? És possible la pau?

Dit això, el tema important és si amb aquestes dues convocatòries electorals internes acaba o continua l'etapa política marcada per un clar declivi electoral d'ERC. Sigui com sigui, esperem que els danys interns siguin els menors possible perquè un país que aspira al màxim nivell de sobirania possible no es pot permetre tenir un partit independentista tan destrossat.

Però pensem que difícilment ERC sabrà sortir del laberint en el que va entrar el 2003. Sabent que sembla que una cosa està clara és que ERC ha optat per esdevenir un partit de govern, la part de la militància i de l'electorat d'ERC més nacionalista, preferiria una coalició governamental amb CiU; i, en canvi, aquella altra part d'ERC, la que prima l'eix i les esquerres, per sobre del nacional, prefereix un govern amb el PSC i ICV. Per tant, havent d'optar per CiU o pel PSC, ocupar la presidència de la Generalitat, mig partit sempre estarà incòmode amb l'altre mig amb la decisió presa.

En definitiva, a alguns ens costa de veure com un partit que es diu independentista prefereix posar l'eix ideològic (d'esquerra) per sobre del nacional. Subordinar els interessos nacionals catalans als ideològics. Però hem de recordar que hi ha l'actual direcció ERC ja no es diu ERC. Es diu Esquerra. Esquerra. No sé si d'aquesta manera sortiran del seu laberint. Duito que sigui la millor manera per recuperar la coherència perduda.

6 COMENTARIS IMPRIMIR ENVIAR

[← Tornar enrere](#)